

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 8Stk/10/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1018200961
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 04. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Kristína Babiaková
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2025:1018200961.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Kristíny Babiakovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudkyne JUDr. Anity Filovej a sudcu JUDr. Rastislava Dluhoša, PhD. v právnej veci žalobcu: S. K. J., nar. XX. O. XXXX, U. X, D., právne zastúpený: Advokátska kancelária Mandzák a spol., s.r.o., Zámocká 5, Bratislava, IČO: 35 943 882, proti žalovanému: Notárska komora Slovenskej republiky, Krasovského 13, Bratislava, IČO: 30 811 236, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. DK 6/2017-239 zo dňa 16. apríla 2018, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Správneho súdu v Bratislave č. k. BA-6S/104/2018-80 zo dňa 26. marca 2024, takto

rozhodol:

I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky rozsudok Správneho súdu v Bratislave č. k. BA-6S/104/2018-80 zo dňa 26. marca 2024 mení tak, že rozhodnutie žalovaného č. DK 6/2017-239 zo dňa 16. apríla 2018 zrušuje a vec vracia žalovanému na ďalšie konanie.

II. Žalobcovi priznáva právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov kasačného konania ako aj konania pred správnym súdom.

odôvodnenie:

I.

Priebeh administratívneho konania

1. Disciplinárna komisia Notárskej komory Slovenskej republiky rozhodnutím č. DK 6/2017-239 zo dňa 16. apríla 2018 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie žalovaného“) uznala žalobcu vinným z disciplinárneho previnenia a uložila mu podľa čl. 16 ods. 2 písm. a) v spojení s čl. 3 ods. 1 písm. b) Disciplinárneho poriadku Notárskej komory SR disciplinárne opatrenie - peňažnú pokutu vo výške 3.300,- EUR a zároveň ho zaviazala na náhradu trov konania.

2. Disciplinárneho previnenia sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že:

1) Notárskou zápisnicou č. N 183/2016, Nz 5668/2016, NCRIs 5844/2016 z 19.02.2016 (ďalej aj len „NZ č. 183/2016“) osvedčil vyhlásenie neziskovej organizácie MAJÁK NÁDEJE n.o., ako dlžníka a povinnej osoby o uznaní dlhu a o súhlase s exekúciou podľa § 41 ods. 2 a ods. 3 Exekučného poriadku, pričom nezisťoval, či osoba konajúca v mene dlžníka je na uskutočnenie tohto úkonu oprávnená v plnom rozsahu jej práv, čím mal zavinene závažne porušiť povinnosti pri výkone činnosti notára vyplývajúce z § 2 ods. 2, § 13, § 36 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti (Notársky poriadok) (ďalej aj len „Notársky poriadok“) a ods. 1 I. časti, čl. 1 ods. 2 a ods. 5 II. časti a čl. 2 ods. 1 a čl. 3 ods. 1, čl. 8 ods. 6 a ods. 7 III. časti Etického kódexu notára.

2) Notárskou zápisnicou č. N 1325/2016, Nz 50086/2016, NCRIs 51119/2016 z 02.12.2016 (ďalej aj len „NZ č. 1325/2016“) osvedčil priebeh valného zhromaždenia spoločnosti TECHNOPOL SERVIS, a.s., za účasti osoby, ktorá nebola oprávnená za spoločnosť konať, pričom: I) nezisťoval, kto je za spoločnosť oprávnený konať, II) neuviedol v nej všetko podstatné, čo sa za jeho prítomnosti na zasadnutí udialo a bolo prednesené, hoci to bolo dôležité na posúdenie riadneho postupu rokovania, čím mal zavinene

závažne porušiť povinnosti pri výkone činnosti notára vyplývajúce z § 2 ods. 2, § 13, § 36 ods. 1, § 56 ods. 1, § 61 Notárskeho poriadku a ods. 1 I. časti, čl. 1 ods. 2 a ods. 5 II. časti a čl. 2 ods. 1 a čl. 3 ods. 1, čl. 8 ods. 6 a ods. 7 III. časti Etického kódexu notára.

3) Notárskou zápisnicou N 1344/2016, Nz 51467/2016, NCRIs 52458/2016 z 06.12.2016 (ďalej aj len „NZ č. 1344/2016“) spísal kúpnu zmluvu medzi spoločnosťou TECHNOPOL SERVIS a.s. ako predávajúcim a spoločnosťou VertiCom, s.r.o. ako kupujúcim, ktorej predmetom boli nehnuteľnosti v k.ú. T. zapísané na LV č. XXX,

4) Notárskou zápisnicou N 1345/2013, Nz 51498/2016, NCRIs 52473/2016 z 06.12.2016 (ďalej aj len „NZ č. 1345/2016“) spísal kúpnu zmluvu medzi spoločnosťou TECHNOPOL SERVIS a.s. ako predávajúcim a spoločnosťou VertiCom, s.r.o. ako kupujúcim, ktorej predmetom boli nehnuteľnosti v k.ú. N. zapísané na LV č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX a v k.ú. R. zapísané na LV č. XXXX,

5) Notárskou zápisnicou N 1348/2016, Nz 52028/2016, NCRIS 53041/2016 z 07.12.2016 (ďalej aj len „NZ č. 1348/2016“) spísal kúpnu zmluvu medzi spoločnosťou VertiCom s.r.o. ako predávajúcim a spoločnosťou REALITY FOND s.r.o. ako kupujúcim, ktorej predmetom boli nehnuteľnosti v k.ú. T. zapísané na LV č. XXX,

6) Notárskou zápisnicou N 1349/2016, Nz 52062/2016, NCRIs 53057/2016 z 07.12.2016 (ďalej aj len „NZ č. 1349/2016“) spísal kúpnu zmluvu medzi spoločnosťou VertiCom s.r.o. ako predávajúcim a spoločnosťou REALITY FOND s.r.o. ako kupujúcim, ktorej predmetom boli nehnuteľnosti v k.ú. N. zapísané na LV č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX a v k.ú. R. zapísané na LV č. XXXX, pričom mal spísanie tejto notárskej zápisnice (pod bodom č. 3. - 6.) odmietnuť, keďže mal a musel vedieť, že neboli splnené náležitosti právneho úkonu čo do subjektu, vôle a predmetu podľa Občianskeho zákonníka, čím mal zavinené závažne porušiť povinnosti pri výkone činnosti notára vyplývajúce z § 2 ods. 2, § 13, § 36 ods. 1 Notárskeho poriadku a ods. 1 I. časti, čl. 1 ods. 2 a ods. 5 II. časti a čl. 2 ods. 1 a čl. 3 ods. 1, čl. 8 ods. 6 a ods. 7 III. časti Etického kódexu notára.

II.

Priebeh konania pred správny súdom a jeho rozhodnutie

3. Proti rozhodnutiu žalovaného podal žalobca správnu žalobu na Krajský súd v Bratislave, ktorou žiadal rozhodnutie žalovaného zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. Žalobca namietal nesprávne právne posúdenie žalovaným, keďže z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, či ide v prípade skutku o jednočinný súbeh alebo viacčinný súbeh, a teda, či žalovaný považoval skutok za jeden alebo za viac skutkov. Žalobca na základe uvedeného považoval napadnuté rozhodnutie za vnútorne rozporuplné a zmatečné, pretože napadnuté rozhodnutie na strane jednej uvažuje o viacerých skutkoch a na strane druhej v odôvodnení pojednáva len o skutku jednom. Namietal, že v prípade viacerých skutkov mal žalovaný v rámci absorpčnej zásady posúdiť to, za ktorý zo skutkov hrozí najprísnejšia sankcia, avšak z napadnutého rozhodnutia nie je zrejmé, že by tak žalovaný postupoval. Uviedol, že v napadnutom rozhodnutí nie je riešené ani to, že by žalovaný vzhliadol, že sa jednalo o opakované porušenie povinností, pričom výrok napadnutého rozhodnutia vyznieva tak, že sa jedná o viac skutkov, a to z dôvodu, že pri každom skutku sa uvádza samostatné porušenie právnych predpisov. Podľa žalobcu je preto výrok napadnutého rozhodnutia v zjavnom rozpore s odôvodnením, ktoré uvažuje len o jednom skutku.

5. Žalobca ďalej s poukazom na § 91 ods. 1 Notárskeho poriadku uviedol, že toto ustanovenie pojednáva o viacerých možných disciplinárnych previneniach a rozlišuje medzi (i) porušením povinností pri výkone notárskej činnosti a (ii) porušením iných povinností, pričom kým v prípade prvého typu disciplinárneho previnenia je disciplinárnym previnením len porušenie Notárskeho poriadku alebo osobitného predpisu, tak v prípade druhého typu disciplinárneho previnenia je to aj porušenie Etického kódexu notára, interného predpisu alebo uznesenia komory. K tomu namietal, že napadnuté rozhodnutie vychádza z toho, že žalobca sa dopustil disciplinárneho previnenia pri výkone notárskej činnosti, t.j. uvažuje o prvom type disciplinárneho previnenia, avšak žalobcovi kladie za vinu i porušenie ustanovení Etického kódexu, ktorého prípadné porušenie však nemôže napĺňať znaky disciplinárneho previnenia. K tomu poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 To 11/2015, rozhodnutie ESLP Kokkinakis proti Grécku z 25.05.1993, č. 14307/88 a na zásadu nullum crimen, nulla poena sine lege, zásadu zákazu extenzívneho výkladu (analogie) v neprospech páchatela, ako i zásadu jasnosti a predvídateľnosti práva. Namietal, že porušenie Etického kódexu je disciplinárnym previnením len vtedy, ak sa jedná o porušenie iných povinností, a nie povinností pri výkone notárskej činnosti.

6. Žalobca ďalej namietal, že v napadnutom rozhodnutí absentuje právna veta a ani z odôvodnenia nie je žalobcovi zrejmé, ako žalovaný dospel k porušeniu konkrétnych povinností. Namietal, že ani disciplinárny návrh neobsahoval právnu vetu, pričom uvedené považuje za porušenie práva na obhajobu, keďže žalobca ani v súčasnom štádiu konania nevie, čo konkrétne sa mu kladie za vinu.

Z napadnutého rozhodnutia mu tiež nie je zrejmé, ako sa žalovaný vysporiadal s možnou otázkou premlčania, a to najmä v prípade prvého skutku (z dôvodu možného uplynutia subjektívnej lehoty na podanie disciplinárneho návrhu), pričom v tejto súvislosti argumentoval, že mohlo objektívne dôjsť k uplynutiu subjektívnej lehoty, keďže tento sa udial 19. februára 2016 a disciplinárny návrh bol podaný dňa 20. marca 2017. Prvý skutok bol pritom široko medializovaný a bol to práve navrhovateľ v disciplinárnom konaní, ktorý sledoval mediálne správy, čo dokazuje i to, že v disciplinárnom konaní na ústnom pojednávaní zástupca navrhovateľa položil žalobcovi otázku ohľadom uverejneného článku v súvislosti s prvým skutkom. Podľa žalobcu v prípade prvého skutku došlo k zániku zodpovednosti za disciplinárne previnenie uplynutím lehoty a túto skutočnosť mal žalovaný skúmať z úradnej povinnosti. Žalobca ďalej namietal, že mu bolo upreté právo na odvolanie v jeho veci trestného charakteru, ktoré je garantované čl. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru.

7. Ku skutku týkajúcemu sa NZ č. 183/2016 žalobca namietal, že prípadné obmedzenie štatutárneho zástupcu (riaditeľa neziskovej organizácie) je obmedzením len vo vnútornom vzťahu medzi riaditeľom a organizáciou, avšak vo vzťahu k tretím osobám je neúčinné, pričom zákon neukladá notárovi preskúmavať interné predpisy za účelom zisťovania prípadných obmedzení ich štatutárnych orgánov. Obmedzenie, o aké sa jedná, žalobcovi nebolo v čase spísania tejto notárskej zápisnice známe, pričom ak by aj bolo, uznaním dlhu a súhlasom s vykonateľnosťou nedošlo k porušeniu štatútu neziskovej organizácie, pretože nevznikol žiaden nový záväzok, ale dlžník iba deklaroval existujúci stav, ktorý nastal už pred spísaním notárskej zápisnice. K tomu poukázal na § 558 Občianskeho zákonníka. Ďalej uviedol, že nie je možné od žalobcu ako notára vyžadovať, aby plnil úlohy "vyšetrovacieho orgánu" a sám iniciatívne vyšetroval všetky skutočnosti súvisiace so spísaním notárskej zápisnice.

8. Ku skutku týkajúcemu sa NZ č. 1325/2016 namietal, že žalobca ako notár platnosť akcií nebol povinný vyhodnocovať. Poukázal na § 185 ods. 1 Obchodného zákonníka a uviedol, že nové akcie namiesto akcií pôvodných zákon pripúšťa vydať len po ich zneplatnení z dôvodov uvedených v § 209 a § 214 Obchodného zákonníka, pričom žiaden z týchto nenastal. Podľa žalobcu údajná krádež akcií nemohla byť dôvodom zneplatnenia akcií. Ďalej argumentoval, že až po platnom umorení pôvodných „odcudzených“ akcií by bolo možné platné emitovanie nových akcií, preto spoločnosť mala postupovať podľa § 310 a nasl. CMP. Podľa žalobcu z týchto skutočností vyplýva, že emitovanie nových (26 kusov) akcií spoločnosti, vychádzajúce z oznámenia o zneplatnení predchádzajúcich akcií v dôsledku ich odcudzenia, bolo v rozpore so zákonom, a teda nemohlo byť platným. V nadväznosti na uvedený argument účastníkov valného zhromaždenia, notár nepovažoval za súladné so zákonom požadovaný úkon (osvedčenie o priebehu valného zhromaždenia) odmietnuť (§ 36 ods. 1 veta druhá Notárskeho poriadku). Ďalej namietal, že rozpor so zákonom alebo obchádzanie zákona, resp. rozpor s dobrými mravmi, musí byť zjavný a ak nedošlo k umoreniu akcií, v prípade sporu môže o vlastníctve resp. platnosti rozhodnúť len súd. Poukázal na to, že podstatou a dôležitým rozdielom verifikačnej činnosti notára, oproti listinám o právnych úkonoch spísaných notárom, je to, že pri osvedčovacích úkonoch notár na žiadosť účastníka osvedčuje skutočnosti, ktoré by mohli byť podkladom pre uplatnenie práv alebo ktorými by mohli byť spôsobené právne následky, pričom do osvedčovaného deja notár nesmie aktívne vstupovať, pri tejto činnosti nemá postavenie právneho radcu, resp. hodnotiteľa osvedčovaného deja alebo skutočnosti, zároveň nenesie zodpovednosť za to, že osvedčovaný skutkový stav skutočne prebehol v súlade so zákonom. Jeho úlohou je vo forme verejnej listiny zabezpečiť dôkaz o osvedčovanej skutočnosti. Žalobca sa nestotožnil s konštatovaním žalovaného, že mal ako notár využiť všetky možnosti na preverenie, či AAROW s.r.o. je akcionárom spoločnosti, ktoré akcie sú vlastne platné a či členovia štatutárneho orgánu spoločnosti skutočne splnomocnili na zvolanie a vedenie MVZ inú osobu. Namietal, že pri osvedčovaní notár nezasahuje do deja, účastníka nepoučuje a ani nedozerá na to, či obsah nastávajúcej skutočnosti alebo urobeného vyhlásenia je v súlade so zákonom (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/11/2007). Rovnako nezodpovedá za to, či sa pred ním urobené vyhlásenie prieči zákonu. Význam osvedčenia vykonaného notárom spočíva predovšetkým v tom, že podáva vo verejnej listine dôkaz o skutočnosti, resp. o vyhlásení, ktoré sa pred ním uskutočnilo. K tomu poukázal na rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6So/1/2015, kedy tento konštatoval, že notár nie je povinný pri osvedčovaní právnej skutočnosti mať pravdivosť tvrdení účastníka potvrdenú. Žalobca poukázal na to, že Notársky poriadok vymedzuje, ktoré skutočnosti je notár oprávnený skúmať a poukázal na § 61 ods. 2 Notárskeho poriadku. Žalobca namietal, že povinnosť preveriť oprávnenie v danom prípade jediného akcionára prijímať rozhodnutia za spoločnosť notárovi zo zákona nevyplýva a nie je možné ju vyvodiť ani zo všeobecného ustanovenia § 36 ods. 1 Notárskeho poriadku. K výhrade žalovaného, že notár mal kontaktovať predsedu predstavenstva spoločnosti TECHNOPOL SERVIS a. s., žalobca namietal, že žiadny právny predpis takúto povinnosť notárovi neukladá, pričom advokátska kancelária s obchodným menom sic partners s.r.o., Hviezdoslavovo námestie 16, Bratislava, ktorá

zabezpečovala odbornú prípravu valného zhromaždenia, predložila notárovi v rámci prípravy valného zhromaždenia na nahliadnutie aj pozvánku na valné zhromaždenie, podpísanú zvolávateľom na základe splnomocnenia udeleného predstavenstvom spoločnosti a v danom prípade nie je povinnosťou notára zisťovať, ak sa advokát preukáže platným splnomocnením, či je úkon oprávnený vykonať alebo nie.

9. K ostatným notárskym zápisniciam, ktorými boli spísané kúpne zmluvy (NZ č. 1344/2016, NZ č. 1345/2013, NZ č. 1348/2016) žalobca uviedol, že tieto nemôžu mať povahu disciplinárneho previnenia, lebo notár vychádzal zo stavu zapísaného v obchodnom registri a do toho času zapísaný predseda predstavenstva Mgr. Jozef Dučák je riadne zapísaným predsedom predstavenstva spoločnosti, ktorého oprávnenie nebolo súdom spochybnené.

10. Správny súd v Bratislave (ako právny nástupca Krajského súdu v Bratislave) rozsudkom č. k. BA-6S/104/2018-80 zo dňa 26. marca 2024 správnu žalobu žalobcu zamietol.

11. Kľúčovým podľa správneho súdu bolo posúdenie, či postup žalobcu bol vykonaný s odbornou starostlivosťou. V súvislosti so skutkom 1) uviedol, že otázku povinnosti preverenia zo strany notára, či koná s oprávnenou osobou, možno považovať za jeden zo základných predpokladov, ktorého splnenie je nevyhnutné pre to, aby mohol notár v rámci svojej notárskej činnosti pokračovať vo svojich úkonoch. Je zrejmé, že postavenie konajúcej osoby ako štatutárneho orgánu bolo žalobcovi preukázané na podklade výpisu z registra neziskových organizácií, ale keďže toto obmedzenie nie je účinné voči tretím osobám, notár s právnym vzdelaním je osobou, ktorá vzhľadom na jej odborné predpoklady nepochybne má vedomosť o možnosti obmedzenia konania štatutárneho orgánu. Správny súd nespochybňuje, že žalobca ako notár v rozhodnom čase o obmedzení v štatúte nevedel, avšak o tomto s ohľadom na jeho právne vzdelanie a vedomosť o možnosti vyžiadania si štatútu vedieť mohol - takže v tomto smere nemožno absolútne bez ďalšieho uplatniť „neúčinnosť“ obmedzenia podľa § 23 ods. 2 zákona č. 213/1997 Z. z. o neziskových organizáciách poskytujúcich všeobecne prospešné služby v znení neskorších predpisov (ďalej ako „zákon o neziskových organizáciách“).

12. Ku skutku 2) správny súd uviedol, že v notárskom spise sa nenachádza výpis z obchodného registra a ani fotokópia 111ks listinných akcií, na podklade ktorých sa mal žalobcovi preukázať konateľ spoločnosti AAROW s.r.o. Jozef Dučák, ako osoba oprávnená konať jednak v mene akcionára spoločnosti TECHNOPOL SERVIS, a. s. ako aj v mene spoločnosti AAROW s.r.o. Rovnako nebola súčasťou notárskeho spisu pozvánka na konanie valného zhromaždenia. Žalobca ako notár s ohľadom na zásadu materiálnej a formálnej publicity mal nadobudnúť minimálne pochybnosť o tom, či koná s reálnym akcionárom spoločnosti TECHNOPOL SERVIS, a. s. a teda oprávnenou osobou. Podľa správneho súdu overenie oprávnenosti osoby, s ktorou notár koná, nie je zásahom do samotného deja osvedčovanej skutočnosti. V súvislosti so skutkami 3) až 6) správny súd poukázal na to, že tieto úzko súviseli práve so „spornou“ notárskou zápisnicou osvedčujúcou priebeh valného zhromaždenia, pretože kúpne zmluvy uzatváral na jeho podklade „novo-menovaný“ štatutárny orgán. Následne aj v prípade spísania kúpnych zmlúv by pri konaní s odbornou starostlivosťou bola pochybnosť o tom, či koná s oprávnenou osobou a k ich samotnému spísaniu by nemohlo dôjsť.

13. K namietanej neaplikácii absorpčnej zásady poukázal na to, že Notársky poriadok nerozlišuje, kedy sa má disciplinárne previnenie podľa § 91 ods. 1 považovať za závažnejšie a kedy naopak za menej závažné a v tomto duchu ani nepriraďuje resp. nespája s určitým stupňom závažnosti konkrétnu sankciu. Za daných okolností preto z pohľadu správneho súdu nebude možné aplikovať absorpčnú zásadu absolútne a teda bez toho, aby boli zohľadnené špecifická príslušnej právnej úpravy - Notárskeho poriadku a teda uvedenú trestnoprávnu zásadu bude nevyhnutné aplikovať len primeraným spôsobom, zohľadňujúcim špecifická v prejednávanej veci.

14. Správny súd neakceptoval námietku žalobcu, že porušenie Etického kódexu je disciplinárnym previnením len vtedy, ak sa jedná o porušenie iných povinností, a nie povinností pri výkone notárskej činnosti. S ohľadom na špecifický rozsah a formuláciu cit. ustanovenia v časti vymedzujúcej objektívnu stránku možno konštatovať, že Notársky poriadok pozná len jednu skutkovú podstatu, pre naplnenie ktorej prichádza do úvahy naplnenie, či už jednej, alebo viacerých objektívnych stránok. Pokiaľ ide o zavinené závažné alebo opätovné porušenie povinností pri výkone činnosti notára vyplývajúcich z Notárskeho poriadku alebo osobitného predpisu, môže ísť o základné povinnosti notára, obsiahnuté jednak v sľube (§ 13 Notárskeho poriadku), ako aj o ďalšie povinnosti obsiahnuté naprieč jednotlivými ustanoveniami v Notárskom poriadku. Z pohľadu správneho súdu je možné naplniť objektívnu stránku disciplinárneho previnenia spočívajúceho v porušení povinností vyplývajúcich z Etického kódexu notára aj za predpokladu, že takéto porušenie vzniklo pri notárskej činnosti podľa § 3 a 5 Notárskeho poriadku.

15. K otázke prípadného premlčania uviedol, že štatút neziskovej organizácie bol doručený navrhovateľovi dňa 24. októbra 2016, kedy sa mu stali známymi a nespochybniteľnými skutočnosťami oprávňujúce navrhovateľa na podanie disciplinárneho návrhu. Ani samotná skutočnosť, že niektorá

osoba podá podnet alebo sťažnosť, ešte nevyhnutne neznamená, že týmto momentom sa navrhovateľ automaticky dozvedel o spáchaní disciplinárneho previnenia a začína plynúť subjektívna lehota, pretože bez prešetrenia podnetu nie je možné bez ďalších pochybností urobiť takýto záver. Per analogiam vzhľadom na uvedené, teda aj pokiaľ by sa preukázalo ako pravdivé tvrdenie žalobcu, že navrhovateľ sa o spáchaní skutku dozvedel z médií, uvedené by nemalo vplyv na začatie plynutia subjektívnej lehoty na podanie návrhu, pretože týmto momentom by ešte navrhovateľ bez zaobstarania si iných podkladov (notársky spis, štatút a pod.) ešte nemohol nadobudnúť potrebný stupeň presvedčenia o tom, že dotknutá osoba sa dopustila skutku, ktorý má znaky disciplinárneho previnenia.

III.

Kasačná sťažnosť a priebeh konania na kasačnom súde

16. Proti napadnutému rozsudku správneho súdu podal žalobca - sťažovateľ kasačnú sťažnosť z dôvodov podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“). Žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť správne mu súdu na ďalšie konanie.

17. Sťažovateľ namietal, že sa správny súd nevysporiadal so všetkými dôvodmi uplatnenými v správnej žalobe. Správny súd sa podľa neho nevysporiadal s námietkou (i) prekročenia subjektívnej lehoty na podanie disciplinárneho návrhu v súvislosti so skutkom 1), (ii) upretia práva sťažovateľa na podanie odvolania, (iii) či ide v súvislosti so skutkami, z ktorých bol sťažovateľ uznaný vinným, o jednočinný alebo viacčinný súbeh a či bola v prejednávanej veci uplatnená absorpčná zásada.

18. Sťažovateľ zároveň namietal, že správny súd nahrádzal závery disciplinárnej komisie o plynutí lehôt na podanie disciplinárneho návrhu. Rovnako nesúhlasil so záverom správneho súdu, že počiatkom plynutia subjektívnej lehoty pre podanie disciplinárneho návrhu bolo doručenie štatútu neziskovej organizácie Maják nádeje, t. j. 24. októbra 2016. Je toho názoru, že pre počiatok plynutia subjektívnej lehoty nie je podstatný moment, kedy minister disponoval dôkazmi o spáchaní disciplinárneho previnenia, ale kedy získal vedomosť o tom, že sťažovateľ sa mal dopustiť skutku, ktorý predstavuje disciplinárny delikt. Minister sa podľa sťažovateľa dozvedel o skutku 1) z iných zdrojov (napr. z tlače) a nie až z oficiálneho podnetu. Poukázal na to, že sám správny súd nevyklúčil (bod 42 napadnutého rozsudku), že by sa navrhovateľ dozvedel o tomto skutku z médií pred 17. marcom 2016, čím podľa sťažovateľa implicitne pripustil, že došlo k preklúzii subjektívnej lehoty pre podanie disciplinárneho návrhu.

19. Nesprávne právne posúdenie videl sťažovateľ v tom, že pri disciplinárnom previnení pri výkone notárskej činnosti, ktorého sa mal dopustiť, nie je možné klásť mu za vinu i porušenie ustanovení etického kódexu, ktorého prípadné porušenie nemôže napĺňať znaky disciplinárneho previnenia podľa § 91 ods. 1 Notárskeho poriadku. Pri takomto type skutkov, pre ktorý bol sťažovateľ potrestaný, nie je možné disciplinárne postihovať za porušenie etického kódexu, pretože by sa jednalo o neúmerné a neústavné rozširovanie trestnosti na základe analógie.

20. Vo vzťahu k vytýkanému porušeniu § 36 ods. 1 Notárskeho poriadku, keď sťažovateľ nemal postupovať s odbornou spôsobilosťou, malo byť podľa sťažovateľa vo výroku rozhodnutia jasne uvedené, ktorú povinnosť uvedenú v tomto ustanovení mal porušiť.

21. Podľa sťažovateľa zákon neukladá notárovi preskúmať interné predpisy za účelom zisťovania prípadných obmedzení štatutárnych orgánov. Rovnako podľa jeho názoru neziskovej organizácii nevznikol žiaden nový záväzok, ale dlžník iba deklaroval existujúci stav, ktorý nastal už pred spísaním notárskej zápisnice, a preto riaditeľ neziskovej organizácie nekonal v rozpore s jej štatútom. Podľa jeho názoru notár nie je vyšetrovací orgán a nie je jeho povinnosťou zisťovať prípadné interné obmedzenia. Poukázal na to, že ani súd nezisťuje, či splnomocnený zástupca alebo štatutárny orgán má nejaké interné obmedzenia schváliť súdny zmier. Namietal, že správny súd v tejto súvislosti poukazoval i na výšku súm v danej veci, avšak neuvádza žiadnu metodológiu, od ktorej výšky považuje hodnotu notárskeho úkonu za vysokú.

22. V súvislosti so skutkom 2) sťažovateľ namietal, že prezentácia akcionárov valného zhromaždenia nie je úlohou notára, pričom odkázal na odbornú spisbu. Podľa sťažovateľa vyemitovanie nových akcií (26 kusov) bolo v rozpore so zákonom a nemohlo byť platným. V nadväznosti na uvedený argument účastníkov valného zhromaždenia notár nepovažoval za súladné so zákonom požadovaný úkon odmietnuť. Rozpor so zákonom, obchádzanie zákona alebo rozpor s dobrými mravmi, musí byť podľa sťažovateľa zjavný, nie skrytý. Notár nemá povinnosť preverovať stanovky spoločnosti, či bolo valné zhromaždenie zvolané v súlade s Obchodným zákonníkom a stanovami, preverovať akcie spoločnosti, overovať prítomnosť akcionárov a uznášaniaschopnosť valného zhromaždenia. Preberal by tak úlohu arbitra, ktorý by mal rozhodovať, kto je akcionárom, kto nie a komu pripustí hlasovacie práva. Poukázal na to, že sa mu nekládlo za vinu, že mal odmietnuť vykonanie notárskeho úkonu. Správny súd podľa sťažovateľa ani neuvádza, čo konkrétne mal sťažovateľ vykonať, ako mal preveriť oprávnenie konať za

spoločnosť. Tento skutok považuje sťažovateľ za zameniteľný s iným skutkom, keďže nie je zrejmé, čo konkrétne sťažovateľ nemal zachytiť v notárskej zápisnici.

23. V súvislosti so skutkami 3 až 6 podľa sťažovateľa nemôže ísť o disciplinárne previnenie, keďže vychádzal zo stavu zapísaného v obchodnom registri. Ak správny súd uvádza, že mal overovať oprávnenie konať za spoločnosť, takýto právny názor je v rozpore s výrokom, keďže podstatou výroku má byť to, že sťažovateľ mal odmietnuť vykonanie úkonu.

24. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalovaný, ktorý uviedol, že sťažovateľ už nie je notárom, keďže výkon jeho úradu zanikol ku dňu 31. decembra 2020 a táto skutočnosť by mala byť dôvodom na zastavenie konania.

IV.

Posúdenie kasačného súdu

25. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP), po zistení, že kasačná sťažnosť sťažovateľa bola podaná včas (§ 443 ods. 1 SSP), oprávnenou osobou (§ 442 ods. 1 SSP) a je prípustná (§ 439 ods. 1 SSP), preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť je dôvodná.

26. Kľúčovými právnymi otázkami, ktoré mal kasačný súd v predmetnej veci zodpovedať, boli otázky (i) či je rozhodnutie správneho súdu dostatočne odôvodnené, (ii) či v súvislosti so skutkom 1) nebol disciplinárny návrh podaný po uplynutí subjektívnej lehoty na podanie návrhu a (iii) či môže byť notár uznaný vinným za spáchanie disciplinárneho previnenia spočívajúceho v porušení povinností pri výkone činnosti notára stanovených v Etickom kódexe notára. Tiež to, či do povinnosti konať s odbornou starostlivosťou možno zaradiť (iv) povinnosť notára preskúmať interné predpisy neziskovej organizácie, v mene ktorej koná riaditeľ, (v) povinnosť overiť, kto je za spoločnosť oprávnený konať pri osvedčovaní priebehu valného zhromaždenia, (vi) či bol skutok 2) v bode II jasne vymedzený a (vii) či skutky 3) až 6) vychádzali z riadne zisteného skutkového stavu a či mu zodpovedala skutková veta.

27. Vychádzajúc z § 139 ods. 1 a 2 SSP kasačný súd konštatuje, že povinnou náležitosťou rozsudku správneho súdu je aj jeho odôvodnenie. Právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z čiastkových procesných práv obsiahnutých v práve na spravodlivý proces, pričom účastník konania má právo na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Správny súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Aj preto odôvodnenie rozhodnutia správneho súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces (napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

28. Aplikujúc vyššie uvedené východiská na prípad sťažovateľa kasačný súd konštatuje, že správny súd v napadnutom rozsudku reagoval na všetky podstatné argumenty uvedené v správnej žalobe a z toho dôvodu nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý proces. Ak sťažovateľ poukazuje na to, že sa správny súd nevysporiadal s jeho námietkou (i) týkajúcou sa (ne)dodržania subjektívnej lehoty na podanie disciplinárneho návrhu v súvislosti so skutkom 1), (ii) že neodpovedal na jeho námietku týkajúcu sa (ne)aplikácie absorpčnej zásady a (ii) že v rozhodnutí žalovaného absentuje právna veta, s týmito jeho výhradami kasačný súd nesúhlasí. Naopak, z napadnutého rozsudku je zrejmé, že správny súd sa námietke (ne)prekročenia subjektívnej lehoty dostatočne a zrozumiteľne venoval v bode 42, námietke (ne)aplikácie absorpčnej zásady v bodoch 37 a 38 a námietke absencie právnej vety v bode 39 napadnutého rozsudku. Prípadnú nespokojnosť sťažovateľa s právnym posúdením ním nastolených otázok správnym súdom tak nie je možné podradiť pod námietku nepreskúmateľnosti rozhodnutia. Ak sťažovateľ v súvislosti s týmito bodmi žaloby namieta aj nesprávne právne posúdenie, tomuto sa kasačný súd venuje v ďalších bodoch tohto rozhodnutia.

29. Sťažovateľ tiež namietal, že správny súd sa vôbec nevysporiadal s jeho námietkou, že mu bolo upreté právo na odvolanie garantované v čl. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej aj ako „Dohovor“), v čom mu musí dať kasačný súd za pravdu. Avšak vzhľadom na to, že uvedená námietka bola v správnej žalobe uvedená bez ďalšieho bližšieho odôvodnenia sťažovateľom a ide o otázku, ktorá je judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ustálená judikovaná, nevysporiadanie sa s touto otázkou kasačný súd nepovažoval za tak relevantné a kľúčové, aby uvedené pochybenie správneho súdu bolo spôsobilé zasiahnuť do práva sťažovateľa na spravodlivý proces a za také, ktoré by samo osebe odôvodňovalo zrušenie napadnutého rozsudku. Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj ako „ESLP“) dlhodobo a ustáleno uvádza, že disciplinárne

postihovanie patrí do tzv. civilnej vetvy súdnej ochrany podľa čl. 6 Dohovoru [k tomu z rozhodovacej praxe ESLP pozri najmä G. v. Fínsko, no. 33173/05, Oleksandr Volkov v. Ukrajina, no. 21722/11; Di Giovanni v. Taliansko, no. 51160/06, and Tsanova-Gecheva v. Bulharsko, no. 43800/12, Olujić v. Chorvátsko no. 22330/05, Baka v. Maďarsko, 20261/12, Müller-Hartburg, bod 44-45; Rola, bod 56]. Konanie o disciplinárnom návrhu teda nie je konaním o trestnom obvinení podľa Dohovoru. Z uvedeného záveru potom vyplýva aj to, že na disciplinárne konania sa neaplikuje ani čl. 2 Protokolu č. 7 k Dohovoru, keďže tento sa týka iba trestných vecí, ktorou disciplinárne konanie nie je (rozhodnutie Veľkej komory ESLP vo veci Grosam, č. 19750/13 zo dňa 1. júna 2023, bod 140). Nemožnosť podať odvolanie proti rozhodnutiu disciplinárnej komisie nie je preto v rozpore s ústavnými garanciami práva na spravodlivý proces. Navyše v právnom poriadku Slovenskej republiky mal sťažovateľ právo podať proti rozhodnutiu žalovaného správnu žalobu a proti napadnutému rozsudku aj kasačnú sťažnosť. Sťažovateľ tak v predmetnej veci mal dostatok efektívnych opravných prostriedkov proti rozhodnutiu žalovaného. Kasačný súd vzhľadom na prijatý záver, že napadnutý rozsudok netrpí takou vadou nepreskúmateľnosti, ktorá by mala vplyv na sťažovateľovo právo na spravodlivý proces, pristúpil k vecnému prieskumu rozsudku správneho súdu.

30. Podľa § 92 Notárskeho poriadku účinného v čase spáchania skutku 1) návrh na začatie disciplinárneho konania môže podať minister, predseda krajského súdu a prezident komory do jedného roka odo dňa, keď sa dozvedel o disciplinárnom previnení, najneskôr do troch rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

31. V súvislosti s plynutím subjektívnej lehoty na podanie disciplinárneho návrhu kasačný súd uvádza, že jej začiatok je stanovený subjektívnym okamihom, keď sa oprávnený subjekt dozvedel o konaní, pre ktoré sa rozhodol disciplinárne konanie začať, prípadne od okamihu, kedy mu informácie o tomto konaní boli predložené (dostali sa do jeho sféry) v takej forme, že mohol toto konanie bez pochybností identifikovať (rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 33D/23/2021 zo dňa 2. júna 2022, mutatis mutandis rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky zo dňa 18. januára 2012, č. j. 11 Kss 18/2011 251). Vzhľadom na prekluzívnu povahu tejto lehoty, určenie začiatku jej plynutia je potrebné interpretovať rigorózne. Nie je preto možné súhlasiť so závermi správneho súdu, ako to správne namietala sťažovateľ, že subjektívna lehota na podanie návrhu začala navrhovateľovi plynúť až v okamihu, keď mal zhromaždené všetky podklady pre podanie disciplinárneho návrhu. Na zhromaždenie dostatočných podkladov slúži práve subjektívna lehota, ktorú zákon stanovuje na podanie disciplinárneho návrhu. Zároveň ale podľa kasačného súdu platí, že zo strany sťažovateľa nebolo v konaní preukázané, že by sa o skutku 1) navrhovateľ dozvedel skôr (ako uvádza sťažovateľ - z médií). Sťažovateľ v tomto smere neprodukoval žiadne dôkazy, ale uvedené bolo len jeho dohadom a sám uvedené komunikoval iba ako možné. Pri posúdení začiatku plynutia subjektívnej lehoty nie je možné vychádzať len z domnienky, ale z reálnej skutočnosti, kedy sa navrhovateľ o disciplinárnom previnení dozvedel. Preto, ak v konaní nebol preukázaný iný okamih, kedy sa navrhovateľ o skutku 1) dozvedel, ako okamih komunikovaný navrhovateľom a akceptovaný žalovaným - dňa 26. júla 2016 doručením podnetu (návrh bol doručený dňa 17. marca 2017), aj podľa kasačného súdu subjektívna lehota na podanie návrhu bola zachovaná a námietka sťažovateľa v tomto smere nie je dôvodná.

32. Ak sťažovateľ tiež namietal, že z rozhodnutia žalovaného mu nie je zjavné, ako sa vysporiadal s uplatnením absorpčnej zásady a s tým súvisiacim súbehom skutkov, za ktoré bol uznaný vinným, kasačný súd mu musí dať za pravdu, že uvedené žalovaný v rozhodnutí vôbec neriešil. Ak správny súd mal potom snahu uvedené doplniť v bodoch 37 a 38 napadnutého rozsudku, mal byť aj podľa názoru kasačného súdu v tomto smere zdržanlivý. Na druhej strane však kasačný súd poukazuje na to, že podľa § 91 ods. 2 Notárskeho poriadku v znení účinnom do 30. novembra 2021 za disciplinárne previnenie bolo možné uložiť disciplinárne opatrenie, ktorým podľa § 91 ods. 3 Notárskeho poriadku sú a) písomné pokarhanie, b) peňažná pokuta až do výšky 3.300 €, c) pozastavenie výkonu notárskeho úradu na dobu najmenej dvoch mesiacov a najviac 24 mesiacov a d) zbavenie notárskeho úradu. Notársky poriadok v citovanom znení však neupravoval otázku, na čo treba prihliadať pri ukladaní disciplinárnych opatrení, ani otázku, ako treba postupovať pri ukladaní disciplinárnych opatrení za viacero disciplinárnych previnení a neodkazoval ani na Trestný poriadok či Trestný zákon. Určité pravidlo v tomto smere obsahoval len Disciplinárny poriadok notárskej komory v čl. 3 ods. 2, ktorý v podstate ustanovoval, že za disciplinárne previnenia prerokúvané v jednom disciplinárnom konaní sa ukladá jedno spoločné disciplinárne opatrenie. Vzhľadom na uvedené nie je možné považovať za nezákonné a vyhodnotiť to ako dôvod na zrušenie rozhodnutia žalovaného, ak sa otázkou aplikácie absorpčnej zásady a súbehu skutkov v rozhodnutí žalovaný nezaoberal, keďže v danom čase pre ukladanie disciplinárneho opatrenia notárov uvedené nemal povinnosť zohľadňovať.

33. Sťažovateľovu námietku o tom, že skutky, z ktorých bol uznaný vinným, nie je možné vyhodnotiť ako porušenie Etického kódexu notára, vyhodnotil kasačný súd tiež ako nedôvodnú a právne posúdenie

správneho súdu ako aj žalovaného za správne. Z ustanovenia § 91 ods. 1 Notárskeho poriadku vyplýva, že disciplinárnym previnením je zavinené závažné alebo opätovné porušenie povinností pri výkone činnosti notára vyplývajúcich z tohto zákona alebo osobitného predpisu, 1a) zavinené závažné alebo opätovné porušenie iných povinností vyplývajúcich z tohto zákona, z Etického kódexu notára, z interného predpisu komory alebo uznesenia komory (...). Citované ustanovenie je podľa kasačného súdu potrebné vykladať tak, že v prvých dvoch vetách ustalať, aké konanie notára (povinnosti pri výkone činnosti notára alebo pri výkone iných povinností) je možné považovať za disciplinárne previnenie a následne zákon bližšie špecifikuje pre obe tieto kategórie, z akých predpisov (zákony, etický kódex, interné predpisy, uznesenia komory) môžu dané povinnosti vyplývať. Žalovaný tak z procesného hľadiska nepochybil, ak skutky kladené sťažovateľovi za vinu posudzoval z hľadiska zákonnosti ako aj dodržiavania etických pravidiel.

34. Kasačný súd v súvislosti so skutkom 1) na úvod uvádza, že nespochybňuje záver disciplinárnej komisie o tom, že notársku zápisnicu, ktorá zachytávala uznanie dlhu dlžníka, je potrebné považovať za notársku zápisnicu o právnom úkone v zmysle § 46 a nasl. Notárskeho poriadku. Uvedenú skutočnosť napokon nenamietal ani sťažovateľ. Sporným v súvislosti so skutkom 1) rozhodnutia žalovaného však bolo to, či bolo povinnosťou sťažovateľa zisťovať, či osoba konajúca v mene dlžníka je na uskutočnenie tohto úkonu oprávnená v plnom rozsahu jej práv.

35. Podľa § 47 ods. 1 písm. f) Notárskeho poriadku notárska zápisnica musí obsahovať, ak je účastníkom právnická osoba, údaj o tom, ako bola preukázaná jej existencia, a oprávnenie v jej mene konať.

36. Podľa § 23 ods. 2 zákona o neziskových organizáciách účinnom v čase sporných zápisníc rozhodnutie správnej rady alebo štatút, alebo zakladacia listina môže obmedziť právo riaditeľa konať v mene neziskovej organizácie; toto obmedzenie však nie je účinné voči tretím osobám, ak tieto osoby o tejto skutočnosti nevedeli, alebo nemohli vedieť.

37. Kasačný súd v prvom rade uvádza, že nesúhlasí so záverom správneho súdu, že aj notár je tzv. treťou osobou, o ktorej pojednáva ustanovenie § 23 ods. 2 zákona o neziskových organizáciách a v súvislosti s tým aj viedol argumentáciu, že sťažovateľ ako notár v rozhodnom čase o obmedzení v štatúte síce nevedel, ale vzhľadom na jeho právne vzdelanie vedieť mohol, a preto nebolo možné podľa správneho súdu uplatniť neúčinnosť obmedzenia podľa § 23 ods. 2 Notárskeho poriadku. Podľa kasačného súdu predmetné ustanovenie upravuje účinky úkonu vykonaného voči tretej osobe, pričom notár nie je tou osobou, voči ktorej vznikajú účinky samotného úkonu (v tomto prípade uznanie dlhu).

38. V súvislosti s ďalšou argumentáciou kasačný súd poukazuje na to, že správny súd sám odôvodnil, prečo bol sťažovateľ povinný overovať aj obmedzenie oprávnenia štatutárneho orgánu, pričom žalovaný len v jednom odseku bez akéhokoľvek bližšieho odôvodnenia uviedol, že uvedené bolo povinnosťou sťažovateľa. Žalovaný sa pritom vôbec nevysporiadal s argumentáciou sťažovateľa, ktorú viedol aj v konaní pred disciplinárnou komisiou a to napríklad, že ide o vnútorný vzťah medzi štatutárnym orgánom a neziskovou organizáciou, a že tieto skutočnosti sa do verejných registrov nezapisujú, a že by mohlo dôjsť ku vzniku zodpovednostnému vzťahu riaditeľa voči organizácii. Rovnako namietal, že nešlo o vznik nového záväzku, na ktorý bol štatutárny orgán obmedzený. Uvedenú argumentáciu pritom predkladal sťažovateľ už v disciplinárnom konaní. Uvedená povinnosť žalovaného vysporiadať sa s argumentáciou sťažovateľa je o to viac potrebná, že naznačuje jeho iný právny názor na to, či bolo jeho povinnosťou overovať obmedzenie oprávnenia štatutárneho orgánu a z toho dôvodu aj či je možné voči nemu vyvodiť disciplinárnu zodpovednosť, ak neodmietol vykonanie tohto úkonu. Žalovaný sa vôbec nevysporiadal s tým, či z ustanovenia § 47 ods. 1 písm. f) Notárskeho poriadku jednoznačne vyplýva, že ak je povinnosťou notára overiť „oprávnenie konať v mene“ právnickej osoby, či muselo byť sťažovateľovi z toho zrejmé, že pod uvedené je bez ďalšieho potrebné podradiť aj overenie prípadného obmedzenia tohto oprávnenia pri zohľadnení námietok sťažovateľa a či právny názor sťažovateľa je preto potrebné považovať za svojvoľný.

39. Kasačný súd v súvislosti s týmto poukazuje na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu Slovenskej republiky nález sp. zn. IV. ÚS 86/2024-58 zo dňa 25. júna 2024 či sp. zn. IV. ÚS 271/2023 zo dňa 21. novembra 2023, ktorý bol aj publikovaný v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 67/2023, podľa ktorého právny názor na aplikáciu právneho predpisu nezakladá bez ďalšieho disciplinárnu zodpovednosť notára. Pochybenie pri výkone notárskej činnosti musí nadobudnúť intenzitu závažného pochybenia, teda jednoznačného porušenia aplikovanej právnej normy, ktorá nemá oporu v zákone a ktorú by od sťažovateľa v postavení notára, ktorému je štátom zverené verejnomocenské rozhodovanie, pri náležitom a svedomitom výkone notárskej činnosti bolo možné vyžadovať, pričom dôsledné naplnenie popísaného predpokladu ústavný súd nebude do dôsledkov skúmať. Podstatné je dokázať okolnosti, ktoré by umožňovali potvrdiť záver, že nejde o skutkový alebo právny omyl (neúmyselnú aplikačnú chybu/nesprávnosť), ale o prejav svojvôle, teda o zámerné

presadzovanie vlastnej predstavy (vôle) na riešenie posudzovanej veci oproti preukázateľne zisteným skutočnostiam, resp. v rovine právneho posúdenia oproti právnomu predpisu, ktorý je potrebné použiť na rozhodovanie, a to zjavne nad rámec štandardne využitelných interpretačných metód.

40. Vzhľadom na uvedené nemôže byť úlohou správneho súdu a ani kasačného súdu dopĺňať argumentáciou žalovaného, ktorý zjavne na svoju povinnosť vysporiadať sa s argumentáciou sťažovateľa a jeho právnym názorom na aplikáciu sporného ustanovenia rezignoval. Záver o zákonnosti rozhodnutia žalovaného nebolo možné prijať ani z toho dôvodu, že porušenie povinností sťažovateľa uzavrel ako konanie vo vedomej nedbanlivosti, a nie úmyselné konanie, čo v zmysle citovanej judikatúry pre vyvodenie disciplinárnej povinnosti za nesprávnu aplikáciu právneho predpisu nepostačuje. Rozhodnutie žalovaného v tejto časti preto vyhodnotil kasačný súd ako nezákonné z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. Úlohou žalovaného bude v ďalšom konaní posúdiť, či postup a právne posúdenie veci, ktoré predložil sťažovateľ, bolo také, že ho je možné označiť za svojvoľné oproti právnomu predpisu, ktorý je potrebné použiť na rozhodovanie alebo je prípadne v rozpore s ustálenou rozhodovacou činnosťou súdnych autorít, a to zjavne nad rámec štandardne využitelných interpretačných metód a či toto konanie možno posúdiť ako konanie úmyselné.

41. V súvislosti s prvou časťou skutku 2) napadnutého rozhodnutia rovnako platí, že ide o právne posúdenie zo strany sťažovateľa, pričom sťažovateľ opakovane argumentoval, prečo nevidel dôvod na odmietnutie spísania uvedeného úkonu, keď len osvedčoval jeho priebeh (napr. prezentácia akcionárov valného zhromaždenia nie je úlohou notára, notár nie je povinný mať pravdivosť tvrdení účastníka potvrdenú, nemá povinnosť preverovať stanovky spoločnosti, či bolo valné zhromaždenie zvolané v súlade s Obchodným zákonníkom a stanovami, preverovať akcie spoločnosti, overovať prítomnosť akcionárov a uznášaniaschopnosť valného zhromaždenia). Ak sa preto kladie za vinu sťažovateľovi, že osvedčil priebeh valného zhromaždenia spoločnosti TECHNOPOL SERVIS, a. s. za účasti osoby, ktorá nebola oprávnená za spoločnosť konať, bolo povinnosťou žalovaného jasne vymedziť, aký zákonný dôvod na odmietnutie daného úkonu existoval, a prečo zo strany sťažovateľa išlo o úmyselné a svojvoľné vyhodnotenie relevantných právnych predpisov v danej situácii. Vzhľadom na to, že uvedené sa v rozhodnutí nenachádza a rovnako aj tento skutok žalovaný vyhodnotil ako realizovaný vo vedomej nedbanlivosti, rozhodnutie žalovaného ako aj správneho súdu vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci.

42. Navyše v súvislosti s druhou časťou uvedeného skutku 2), kde sa sťažovateľovi kladie za vinu, že neuviedol všetko podstatné, čo sa na valnom zhromaždení udialo, uvedenú časť rozhodnutia žalovaného považuje kasačný súd za nedostatočne odôvodnenú a zmätočnú. Disciplinárna komisia na jednej strane vytýka sťažovateľovi, že neuviedol v zápisnici všetko podstatné, čo sa za jeho prítomnosti udialo a na druhej strane v odôvodnení uvádza, že nezrovnalosti, na ktoré poukazoval navrhovateľ, nepatrili medzi to podstatné, čo sa udialo a bolo prednesené na zasadnutí, preto ich notár nemal dôvod ani uvádzať v notárskej zápisnici. Podľa žalovaného išlo o nezrovnalosti, ktoré vyšli najavo pred zasadnutím, a s ktorými sa mal disciplinárne obvinený vysporiadať pred zasadnutím a k spísaniu notárskej zápisnice by tak zo strany notára nemohlo dôjsť. Vzhľadom na to, že výrok rozhodnutia vôbec nekorešponduje s odôvodnením v súvislosti s druhou časťou skutku 2) rozhodnutia žalovaného, rozhodnutie vyhodnotil kasačný súd v tejto časti ako zmätočné a neodôvodnené.

43. V súvislosti so skutkami 3 až 6 rozhodnutia žalovaného kasačný súd rovnako poukazuje na závery kasačného súdu vyslovené v súvislosti so skutkom 1) v bodoch 38-40 tohto rozsudku. Sťažovateľ argumentoval, že Notársky poriadok mu neumožňoval odmietnuť úkon, keďže vychádzal zo stavu zapísaného v obchodnom registri. Bolo preto povinnosťou žalovaného vysporiadať sa aj tým, či za okolností tohto prípadu bol názor sťažovateľa možný a teda úkon nebol realizovaný svojvoľne a úmyselne, čo ale v rozhodnutí žalovaného absentuje. Rozhodnutie žalovaného v tejto časti považuje kasačný súd tiež za nepreskúmateľné, keď žalovaný vôbec neargumentuje, z akého dôvodu podľa Notárskeho poriadku mal sťažovateľ spísanie zápisnice odmietnuť. Kasačnú sťažnosť sťažovateľa v súvislosti s týmito skutkami preto tiež vyhodnotil ako dôvodnú.

44. Na záver v súvislosti s návrhom žalovaného na zastavenie konania kasačný súd uvádza, že skutočnosť, že sťažovateľ už nevykonáva funkciu notára v čase jeho rozhodovania, je pre kasačný súd irelevantná. Tento totiž posudzuje zákonnosť rozhodnutia žalovaného vydaného v čase, kedy funkciu notára vykonával a teda vychádza z právneho a skutkového stavu v čase vyhlásenia alebo vydania rozhodnutia orgánu verejnej správy (§ 135 SSP). Uvedenou skutočnosťou sa bude musieť zaoberať žalovaný po vrátení veci na ďalšie konanie.

V.
Záver

45. Sumarizujúc vyššie uvedené skutočnosti dospel kasačný súd k záveru, že napadnutý rozsudok správneho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 440 ods. 1 písm. g) SSP), rovnakou vadou (nezákonnosťou) podľa zistení kasačného súdu trpí aj rozhodnutie žalovaného (§ 191 ods. 1 písm. c) SSP), ktoré vyhodnotil kasačný súd aj ako nepreskúmateľné. Keďže správny súd žalobu sťažovateľa zamietol, kasačný súd postupom podľa § 462 ods. 2 SSP a § 191 ods. 1 písm. c) SSP zmenil napadnutý rozsudok správneho súdu tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

46. V ďalšom konaní bude žalovaný postupovať spôsobom načrtnutým kasačným súdom vyššie, pričom je viazaný vyjadreným právnym názorom kasačného súdu (§ 469 SSP).

47. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 1 SSP tak, že plne úspešnému sťažovateľovi priznal právo na úplnú náhradu trov kasačného konania, ako aj trov konania pred správnym súdom (§ 175 ods. 1 SSP). O výške náhrady trov konania rozhodne správny súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 175 ods. 2 SSP).

48. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.